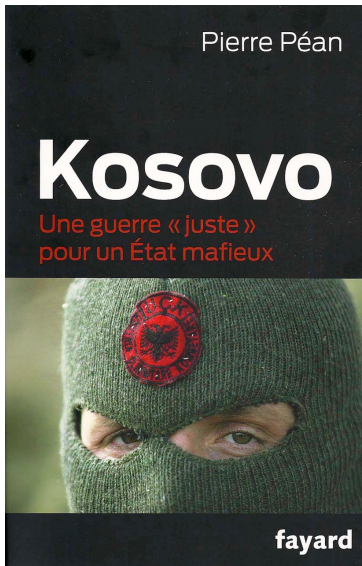

МОНТЕЗУМИН ПОРЕДАК КАРДИОКТОМИЈА КАО КОЛАТЕРАЛНИ БИЗНИС У ХУМАНИТАРНОМ РАТУ

Бошко И. Бојовић*

École des hautes études en sciences sociales, Paris

Kosovo: Une guerre « juste » pour un Etat mafieux, Pierre Péan, Fayard, Paris, 2013.

Маја 2013. у Паризу, код једног од најпознатијих француских издавача – Фајара (*Fayard*), објављена је досад најпотпунија студија о Косову и улози НАТО савезника под насловом: *Косово: „праведни“ рат за мафијашку државу*. Угледни француски публициста – истраживач Пјер Пеан извршио је изузетно важну и савесну синтезу великог броја објављених, као и необјављених текстова и извештаја дипломатских и обавештајних извора коју допуњава његова анкета на терену и разговори са

важним учесницима и савременицима. Уз 458 стране основног текста, придодато је 45 страна углавном ексклузивних и поверљивих докумената.

Ова несвакидашња књига почиње стенограмом сведочења УЧК војника које је објавио Б92, 10. септембра 2012, у досијеу под насловом Анатомија злочина. Албански лекари и приучени припадници УЧК су уживо и без анестезије вадиле срце двадесетогодишњем младићу српске националности, што превазилази страхоте 20. века и враћа на кардиоктомију коју су масовно вршили жреци астечког императора Монтезуме с почетка 16. века.

Веродостојност извештаја Дика Мартија о „бизнису“ људским органима код више стотина српских заробљеника,¹ али и албанских жртава, Пјер Пеан верификује анкетом

* Проф. др Бошко И. Бојовић је научни саветник у Балканолошком институту САНУ.

¹ „За Косово, воде се до данас као 521 нестало лице, који не могу бити уписани ни као живи ни као мртви. Постоје јаки разлози да та нестала лица представљају жртве трговине људским органима. Године 2006, уништено је 500 артефаката у Хашком трибуналу. Тај доказни материјал, послат ТПИ-у од стране МИНУК-а показивао је да су Албанци, а не Срби, примењивали узимање органа од српских заробљени-

и разговорима са неким од најупућенијих француских дипломата и обавештајаца. Сценарио западне ингеренције и ратне интервенције стављен је у међународни контекст у којем НАТО, САД, Велика Британија, Француска и Немачка имају водећу улогу.

Аутор ове књиге говори о иницијалној улози крајње ратоборне предводнице америчке дипломатије Мадлен Олбрајт и стерилном „пацифизму“ француског председника Жака Ширака, монтажи „масакра у Рачку“ од стране америчког агента Вилијама Волкера, познатог по умешаности и прикривању масакра језуита у грађанском рату у Салвадору 1988; псеудодипломатској маскаради у Рамбујеу у којем земља домаћин има споредну улогу статисте и чије услове „ниједна земља не би могла да прихвати такво колонијално потчињавање“ (стр. 96–97) и о досад непознатим сведочанствима иза кулиса француске улоге у даљем развоју догађаја, међу којима и оној најпозванијих француских обавештајаца задужених за обучавање обезбеђења Хашима Тачија. Помиње дипломате и одговорне функционере који негирају сазнања о уделу у мафијашкој и злочиначкој делатности УЧК и потоњег албанског руководства Косова. Корак по корак, документима и сведочењима, Пеан показује како је распад Југославије и удео западних савезника у њему, у првом реду интервенцијом 1999, био оркестриран ради одржавања НАТО-а као водећег инструмента америчке хегемоније насупрот међународном праву и свим правилима цивилизованог мирнодопског и ратног понашања. Улога Бернара Кушнера, о чијој улози је Пеан објавио посебну књигу, после које је бивши француски хуманитарни активиста и министар нагло нестао са јавне сцене, показује како су француски социјалисти били анимирани на страни УЧК и против дотадашњег француског ђака и штићеника Ибрахима Ругове.

У делу посвећеном НАТО интервенцији (започетој на неколико дана пре 50. годишњице од оснивања Североатлантског савеза) и првом рату вођеном од његовог оснивања, Пеан посебну пажњу посвећује медијској обради која ће постати модел условљавања јавности у каснијим ратовима те организације на Средњем истоку. Без мандата Савета безбедности и кршењем члана 5 оснивачке повеље НАТО-а, војна интервенција 1999. године против Србије и Црне Горе представља преседан у кршењу међународног права и Повеље УН, као и устава неких од земаља учесница. Без обзира на тражење социјалистичког посланика и председника скупштинске комисије за народну одбрану Пола Килеса, крајем 1998, да се Народна скупштина изјасни у случају интервенције на Косову, дошло је до грубог кршења члана 35 француског устава који обавезује на гласање Парламента у случају учешћа Француске у рату (стр. 145–146).

Цитирајући еуфоричне изјаве чешког председника Хавела у корист преседана хуманитарног рата (стр. 147–148), Пеан подсећа на десетине хиљада масакрираних курдских цивила у Турској 1997, што није изазвало адекватну међународну осуду и хуманитарну солидарност (стр. 149). На питање новинарке *Либерасион* на ту врсту двоструких стандарда у време бомбардовања 1999, немачки министар Јошка Фишер је цинично одговорио: „Нису све жртве једнаке. Ако се не може помоћи свуда то не значи да не треба помоћи нигде“.

Почев од 9. поглавља, под насловом: *Рат (нелегални)*, (стр. 143–159) Пеан даје кратак преглед обима војних, цивилних, материјалних и осталих последица дејствова-

---

ка и да су их продавали. Бројне организације и личности могу да потврде те чињенице, ИНСТИТУЦИЈЕ СУ САВРШЕНО У ТОКУ О ОВИМ СТРАХОТНИМ ПОСТУПЦИМА, СВЕ ЈЕ УЧИЊЕНО ДА ИСТИНА О ТОМЕ БУДЕ САКРИВЕНА. (...) Политички интереси су веома, исувише присутни (стр. 305).

ња војне авијације НАТО-а. Поклањајући највише пажње и простора западној медијској обради тих збивања, где се натоизација медија и кретенизација јавног мњења одвија уз изобилну логистику добромислећих, у првом реду француских интелектуалаца (*Ратна дезинформација и медијско застрашивање*, (стр. 161–177); набрајајући контрадикције између ратних билтена Џејмија Шеја и осталих медијских жречева о броју уништених тенкова и остале технике српске војске, који су се показали више од десет или двадесет пута мањи (6% уместо најављених 20 и више процената; броја албанских жртава, од којих је после извештаја међународних екипа форензичара и хуманитарних организација, требало одузети бар две нуле – од пола милиона до неколико хиљада), (*Мир*, стр. 179–204); броја и огољених околности које су довеле до бројних српских цивилних жртава, као што су 16 убијених у РТС које *Амнести интернационал* наводи као драстични случај ратног злочина (стр. 203), за чију одговорност нема никаквих изгледа да одговара било ко од починиоца; до циничног дискурса задојеног западним цивилизацијским „вредностима“, незапамћене оргије говора заслепљеног најотровнијом мржњом која враћа у најмрачнија времена европске ближе и даље прошлости. Све до „банализације и обесмишљавања жртава нацистичких холокауста и геноцида“ (стр. 151), паклене и крвожедне, злослутне мржње која будећи најниже нагоне позива на погром и линч, која је условљавала и оправдавала освајање, истребљење и уништавање читавих раса, континената и народа, у име цивилизацијских и етичких вредности којима се њихови наследници бестидно хвалишу и надимају.

Поглавља од 12 до 14 (стр. 205–244) дају необично веродостојну слику о стању насталом после успостављања НАТО протектората на Косову и Метохији, у првом реду виђену очима француских специјалаца, војника и жандара, која се допуњава исказима српских монахиња. Руководени људском и војничком савешћу и професионалном етиком, првоприспели специјалци предвођени пуковником Хогардом, који је срећом „заборавио“ да оде по детаљније инструкције код генерала Рондоа, шефа војне обавештајне службе, наступили су енергично против УЧК пљачкаша на северу Косова и у драматичним конфронтацијама с британским војним снагама одлучујуће допринели да се очува српска енклава на том делу КиМ (стр. 205–218). Исказ игуманије манастира Девича мати Анастасије и луцидна смелост мати Макарије дају суморну и сирову слику страдања и злостављања монахиња (стр. 219–227). Неостварљиву мисију француских жандара у Косовској Митровици и њеној околини осветљава сведочење једног од њихових команданата Жислена Хузела, који сведочи о лажној и перфидној улози вишег командног и политичког кадра на челу са Кушнером и његовим америчким помоћником, односно спонзором Џоком Ковејом (стр. 229–244).

Следећа три поглавља, од 15 до 17 (стр. 245–278), говоре о судбини оних који нису Албанци, у првом реду Срба, у време успостављања НАТО протектората на КиМ. Прво од њих је највећим делом компилација недвосмислено експлицитних извештаја ОСЦЕ и УН о систематском насиљу Шиптара и Албанаца, масовно приспелих из Албаније, према Србима, Ромима, Горанцима и осталим мањинама, као и о неспремности КФОР-а да се озбиљније супротстави злочинима и принудном исељавању неалбанског становништва. Према извештају ОСЦЕ,² који го-

² „Наша трагедија је много већих размера него што то показују пописи међународне заједнице“, сведочи Наташа Шпановић, председница координације организација за нестала лица у ратовима бивше Југославије (стр. 307).

вори о „амбијенту генерализованог терора“, житељи села Старо Грацко „заstraшени сталним насиљем, у више наврата су тражили заштиту КФОР-а која им је била ускраћена под образложењем помањкања снага реда“ (стр. 251, 254). Као извештач УН, Јири Диенстбир указује да је: „165.000 Срба и Црногораца напустило Косово“ пошто су се уверили да КФОР не обезбеђује њихову заштиту, као и егзодус половине од 12.000 до 150.000 Рома (стр. 256); „да су мањинске групе становништва постале жртве кршења људских права на Косову данас“; што се добрим делом односи на „подухвате чишћења који циљају на Србе само зато што су Срби“ (стр. 259); до 14. августа „КФОР је потврдио да су 280 убистава почињена на Косову почев од 15. јуна“ (стр. 260); „веома је забрињавајуће да снаге КФОР-а још увек нису у стању да пруже ефикасну заштиту угроженим заједницама“ (стр. 263). Друга два исказа су потресна сведочанства најближе родбине жртава пострадалих у тим првим погромима, масакр 14 Срба жетелаца, узраста од 14 до 60 година, 23. јула 1999. у селу Старо Грацко код Липљана и три зверски истрапаљена српска младића у селу Пасјане код Ђиљана, под покровитељством и под одговорношћу НАТО-а. Један од убијених жетелаца, 16-годишњи Новица Јанићијевић, нађен је без унутрашњих органа, а родбине других жртава одбиле су да говоре о болном догађају. Ти и други наведени оркестрирани злочини имају заједнички именитељ у организацији УЧК уз пуну подршку америчких и енглеских снага КФОР-а које се веома грубо и окупаторски односе према преосталом српском становништву.

Под насловом *Криминалци и мафијашки врше терор*, поглавље 18 (стр. 283–304) посебно је значајно, јер даје прецизне податке о косовским мафијашким клановима заштићеним од њихових НАТО савезника и нарочито о њиховим западним покровитељима, као што су Кхавит Халити и Хашим Тачи које је Мадлен Олбрајт наметнула за преговараче у Рамбујеу (стр. 288). „Албанска мафија је ушла на Косово пратећи у стопу НАТО снаге“, био је наслов из *Albanian Daily News* од 3. септембра 1999. „Косово постаје Колумбија усред Европе“, писало је у наслову *Коха Диторе* у исто време. Председник немачког синдиката полиције Норбер Спинрат даје 19. децембра 1999. изјаву за *Шпигел*: „УЧК је криминална организација [...] УЧК отима и држи људе у казаматима, краде, пљачка, врши уцене, ућуткује сведоке и убија [...] понаша се као мафија“ (стр. 285). Извештај немачке обавештајне службе БНД, који цитира Пеан, закључује: „Криминалне албано-косоварске организације представљају данас као и јуче потенцијал високог степена који угрожава Европу и оне настављају да шире свој утицај. Земље Западне Европе јесу и остаће за албански организовани криминал, истовремено логистичка база, простор за припрему и за одступницу и тржиште за шверц дроге и за целокупну њихову криминалну делатност“ (стр. 303). „Преко водећих чиниоца који су Халити, Тачи, Харадинај и Лјука, врло тесне везе су настале између политичког и привредног с једне стране и криминалних организација с друге које делују на међународном нивоу почев од Косова. Криминалне мреже које дејствују из сенке доприносе политичкој нестабилности. Оне немају никакав интерес да допусте стварање функционалног државног поретка који би могао само да шкоди њиховим уносним пословима [...], „стога би се могло показати као веома тешким за међународну заједницу успостављање на Косову заиста демократских структура у правном поретку. Косово и укупно с њим читави Западни Балкан наставиће да имају одлучујућу улогу као главно упориште за усмерава-

ње наркотика према Западној Европи. Косово је за организовани криминал централа почев од које се његове активности разграђавају према читавој Европи“ (стр. 304).³

Када је у питању посебна врста односа која постоји између УЧК, владе Косова и албанске мафије према међународној заједници у виду НАТО, КФОР, УНМИКА и УН, од посебног је значаја поглавље које се односи на суђења Рамушу Харадинају пред Трибуналом у Хагу, под насловом: „Неких 60.000 војника, полицајаца, административаца и судија 'заборављају' на право и допуштају завођење мафијашког поретка“ (стр. 335–362). Питање на које није лако дати категоричан одговор, посебно ако се узме у обзир изјава специјалног изасланика председника УН Сорен Јесен-Петерсон који у време суђења пружа безрезервну подршку дотадашњем председнику владе, предводнику УЧК и мафијашком босу: „Важно је да сад останемо мирни и достојанствени у овим тешким данима“ (стр. 354).⁴ „Судски поступак се одвија у својеврсним условима терора“ (стр. 360), уз бар 9 убијених сведока оптужбе која је тражила најмање 20 година робије за „ратне злочине и злочине против човечности“ (стр. 361), Хашки трибунал је Харадинаја ослободио кривице. Питање Карле дел Понте и Пиера Пеана на кога је алудирао Петерсен када је позивао „да останемо мирни“, остаје засад без недвосмисленог одговора. Целокупна Пеанова књига усмерена је при том ка тражењу одговора на то узнемирујуће питање: шта може да значи у више наврата изречена безрезервна подршка специјалног изасланика генералног секретара УН човеку коме суд који су основале УН суди за ратне злочине са најтежим оптужбама, осим ако није дошло време да се појасне и редифинишу улоге и односи између НАТО и ОУН, као и да се постави питање стварног односа снага између КФОР-а и других институција међународног протектората у односу на неформалне и формалне албанске центре моћи на Косову?

Погром од 18. до 19. марта 2004. године Пеан истражује под насловом: „МИНУК опећи ћеш се од УЧК“ [...] Линч неалбанских мањина марта 2004“. Користећи, у првом реду, извештаје *Хјуман рајтс воча* из јула 2004, поверљиви извештај Института за европску политику из Берлина из 2007,⁵ извештај немачке обавештајне службе из 2005, он показује како снаге КФОР-а готово ништа нису предузеле да заштите Србе, Ашкалије и друге мањине од насиља разјарене шиптарске руље од око 50.000 људи које је добрим делом организовала⁶ косовска албанска, наводно и српска мафија. Масовно насиље, линч сиромашних грађана и цивила, нереди, пљачке, паљевине,

³ У даљем излагању Пеан на основу обимне њему доступне документације тврди: „сви међународни фактори су савршено обавештени о мафијашким поступањима УЧК, а да при том та сазнања нису нимало ометала деловање албанске мафије, док француска жандармерија поседује још увек и данас најбоље базе података које су редовно ажуриране, о албанским, али и српским, мафијама које дејствују на Косову...“ (стр. 320).

⁴ Ова „скандалозна и недвосмислена изјава Сорен Јесен-Петерсена против ТПИ изражава у ствари праву природу односа снага која је успостављена поступно после доласка Бернара Кушнера, између бивших вођа УЧК и МИНУК (међународне администрације КиМ), стр. 363.

⁵ Извештај закључује: „Насупрот очигледности интернетничког конфликта, међународна заједница наставља да јавно прокламује своју приврженост мултиетничком Косову. Тај став је последица политичког притиска који доводи до систематске негације постојећих тензија, по принципу: Оно што не треба да постоји не може постојати“ [...] Фикција коју поред осталих одржавају и они „који имају финансијски интерес да се окористе од овог или оног програма помоћи“ (стр. 380–381).

⁶ Не спонтани већ оркестрирани карактер насиља констатовали су и Генерални секретар НАТО Жак ле Холп, у посети КиМ 22. марта, као и шеф МИНУК Хари Холкери (376–377).

минирање цркава и манастира оркестрирао је клан Рамуша Харадинаја да би се омогућило несметано допремање више тона наркотика из Албаније. Карактеристична је изјава Хашима Тачија, у посети САД, којом дословно оправдава погром и даје подршку насиљу, као и његова друга изјава којом практично зауставља талас насиља и показује ко је газда на Косову упркос КФОР-у и ОУН-у.

Своју исцрпну студију Пјер Пеан завршава поглављима о извештају швајцарског сенатора и раније јавног тужиоца Дика Мартина његовим претходницима и следбеницима у истраживању најсвирепијег злочиначког бизниса, трговине људским органима. Истраживања једне независне новинарске екипе, потом Карле дел Понте, подстакли су Савет Европе да повере обимнију анкету Дику Мартију, који је већ био познат по анкети о ширењу мреже нелегалне репресије, мучења и противзаконитих отмица и робијања америчких затвореника ван територије САД након 11. септембра. Обављен савесно и врхунски професионално, Мартијев извештај је, 25. јануара 2011, готово једногласно прихватио Савет Европе који је тим поводом затражио од ЕУЛЕКС-А да спроведе исцрпну кривичну истрагу о злочиначком подухвату са трговином људским органима на Косову и у Албанији. За главног истражиоца Савет Европе одредио је Американца Џона Клинта Вилијамсона, човека који је од 2003. и 2006. радио за НСЦ – Савет за националну одбрану, службу која је под непосредном контролом председника САД. До сад најобимнију истрагу о том предмету води Бруно Векарић, помоћник државног тужиоца Србије за ратне злочине. Пеан даје и неке ексклузивне податке из Векарићевог истражног досијеа с почетка 2013. године.

Компилацијом 143 аутентична сведочења, међу којима је и не мали број директних учесника и починиоца, упоређивањем конвергентних и подударних елемената досадашњих истраживања, Пеан долази до приближне бројке од 400 жртава, претежно српских цивила, узраста од око 20 до око 50 година, уз мањи број младих жена и девојака из источне Европе, међу којима је било и Албанки такође намењених тржишту сексуалних услуга. Током десетак година ове жртве су убијане приликом вађења њихових виталних органа (стр. 423–427). Клиника „Медикус“ у Приштини од које су почели првобитни истражни поступци, била је један од кључних делова морбидног диспозитива,⁷ док је позната Жута кућа код Бурела у северној Албанији била само једна, и то не најважнија од десетак „клиника“ и сабирних пунктова те злочиначке делатности, која се сматра профитабилнијом од трговине наркотицима.⁸

Без обзира на уништавање доказног материјала од стране неких припадника ЕУЛЕКС-А и других грозничавих интерференција и опструкција,⁹ све се дешава као да се круг сужава око америчких штићеника и њихове непрекидне злочиначке делатности, коју, како изгледа, Стејт департмент и амерички политички и војни кругови тако упорно и неумољиво подржавају и прикривају, вршећи систематску опструк-

⁷ Власник те клинике, Луфти Дервиши, идентификован је током истраге као лекар који је руководио кардиотомијом коју Пеан описује у уводном поглављу своје књиге, стр. 9–13, 448.

⁸ Откривено је да је младом Турчину који се 2003. оневестио на аеродрому у Приштини, у клиници Медикус у Приштини одстрањен бубрег. Тим поводом је дошло и до прве истраге. Младићу је било обећано 13.000 евра, док се цена трансплантације органа креће око 100.000 евра.

⁹ Тужилац ЕУЛЕКС-а Вилјамсон одржава готово свакодневни контакт с Векарићем, који треба да му преда коначни извештај о истрази, али не жели да у јавност продре сазнање о природи њихове сарадње, стр. 446–447.

цију сваком трачку светлости која би могла осветлити наличје њихове цивилизацијске и хуманитарне фасаде. Остаје да се види хоће ли доиста ЕУ и даље допуштати стварање и одржавање латино-америчког синдрома из времена хладног рата у осетљивом југоисточном делу Европе.

Пеанова књига даје одговоре на нека веома осетљива питања од којих су нека веома категоричка и прецизна, а у овом приказу књиге било је могуће навести само неке елементе. Он поставља нека незаобилазна питања на чији одговор се не би требало дуго чекати: „Како је могуће да ЕУЛЕКС није могао наћи тужиоца за истрагу у Европи, Француза или Немца? Хоће ли Вилјамсон својим извештајем покушати да оспори, ублажи или амортизује Мартијев извештај? Хоће ли импутирати помућене и разводњене одговорности? Хоће ли косоварским званичницима бити суђено како налаже доказни материјал? Да ли Векарићева препорука за стварањем ад хок специјалног суда остаје само пуста жеља? (стр. 448)

Осетљива питања која је потребно допунити оним које још увек чекају одговор: Који је тачан број заробљеника над којима је вршено одстрањивање органа? До када је трајала та пракса? Којим каналима су отпремани органи и помоћу којих међународних канала? Каква је тачније природа сарадње фамозног турског лекара Јусуфа Сонмеза и на који је начин постао сарадник УЧК? Како је дошло до уништавања доказног материјала у истрази коју није покренуо Хашки трибунал и зашто она није покренута? До ког командног нивоа је умешан УЧК и Хашим Тачи? Која је одговорност међународних служби и њихових агената на терену? Ко сноси одговорност за ликвидацију више стотина активиста и бораца ЛДК у другој половини 1999. кад је на Косову увелико патролирало 40.000 војника КФОР-а?

„Специфичност Косова под међународним мандатом је у томе што је омогућено једном уском политичко-мафијашком кругу, од којих су најпознатији Кхаим Халити, Хашим Тачи, Хаип Муја и још неки, да успостави на том простору готово потпуну контролу – како и зашто?“ [...] „Косово је досада неупоредиво најскупљи протекторат УН, без приметне промене од кад је под управом ЕУ и без приметног успеха. Због чега се наставља са трошењем толиких средстава на Косову? У чијем је интересу да се по сваку цену наставља са том врстом невероватног 'лабораторијског експеримента'“¹⁰

Већ само постављање оваквих питања отежава посао пословођама новог опскурантизма¹¹ или ће, можда, њихов успешно обављен задатак потврдити да је суморна визија Џорџа Орвела подбацила само за неколико година?

¹⁰ Cf. критички приказ књиге Пјер Пеана, J.-A. Derens, mediapart. fr: <http://www.mediapart.fr/journal/international/050713/pierre-pean-et-le-kosovo-une-enquete-baclee-pour-un-livre-rate>

¹¹ Цитат из: JULY 29, 1999, THURSDAY, HEARING OF THE EUROPEAN AFFAIRS SUBCOMMITTEE OF THE SENATE FOREIGN RELATIONS COMMITTEE, „PROSPECTS FOR DEMOCRACY IN YUGOSLAVIA“, WITNESSES: ROBERT GELBARD, SPECIAL REPRESENTATIVE OF THE PRESIDENT AND SECRETARY OF STATE FOR IMPLEMENTATION OF THE DAYTON PEACE ACCORDS JAMES PARDEW, JR., DEPUTY SPECIAL ADVISOR TO THE PRESIDENT AND SECRETARY OF STATE FOR KOSOVO AND DAYTON IMPLEMENTATION CHAIRED BY SENATOR GORDON SMITH: „In the fall, we will examine the course of political and diplomatic events that led to the NATO bombing in Kosovo, as well as the lessons the United States and our NATO allies can learn from the manner in which the war was waged. This has enormous implications for NATO and its future“, даје највероватније најважнији елемент одговора на ова питања.

Епилогом, под насловом *Пакс Американа*, Пјер Пеан завршава, колико је нама познато, досада најобимнију и најквалитетнију студију о косовском питању у његовом регионалном, историјско-геостратешком контексту. Набрајајући бројне примере америчког прагматизма у знаку начела да циљ оправдава средство, он подсећа на неке од контрапродуктивних и поразних последица те врсте кратковидих импровизација. Завршавајући споразумом потписаним у Бриселу 19. априла 2013, који је потписао и Хашим Тачи (главни протагониста његове књиге, како сам тврди) под уцењивачким условима за Србију, он указује на безизлазни процеп у који је она доведена – не остављајући много наде у повољан исход.

Упоредо са минуциозном и скрупулозном истраживачком анкетом, Пеан анализира и медијску хајку и хистерију која је пратила међународно ратно и политичко ангажовање, што представља драгоцен допринос познавању условљавања јавности у војним, дипломатским и квазихуманим ингеренцијама. Тако се може пратити неравноправна и мање позната борба неколицине водећих француских интелектуалаца, Режиша Дребреа, једног од водећих социолога Пјера Бурдјеа, угледног филозофа Алена Бадјуа, Сержа Халимиа, познатог историчара Марка Фероа, Бенсаида и осталих против густо збијених легиона апологета натоизације јавног мњења предвођених Бернаром Ханри-Левијем, Аленом Финкелкраутом, Гликсманом и осталим небројеним ратним хушкачима и поклоницима НАТО хуманизма. Већина елита ипак је остала по страни овог несвакидашњег излива медијског комформизма, док је прва група прошла недовољно запажено због дотад невиђене контроле и уређивачке цензуре медија. Као један од бројних примера може се навести интернет анкета коју је ТФ 1, први канал француске телевизије, водио током бомбардовања, све док није нагло прекинута када је разлика између против и за НАТО интервенције нарасла на више од 150.000 гласова против више него за интервенцију. Пеан с разлогом помиње текст Режиша Дребреа у *Монду* после његове једнедељне посете Београду и Косову током бомбардовања, коментаришући само убицајени цинизам БХЛ-а, али пропушта да наведе и десетак других текстова у истом броју, водећег упоришта католичке левице, који су невиђен пример хајке и вербалног линча милитантног и кретенизованог једноумља.

Употреба мафије од стране администрације САД, почев од случаја с Лакијем Луђианом 1943, доводи до непосредних (грађански рат за отцепљење Сицилије 1944–5) и трајних последица – неразрешиви чвор мафијашких мрежа које Италија ни после пола века не успева да санира. Употреба тероризма и мафије, као у случају ложе П2 и осталих импликација, само је још један од делића те безобзирне борбе за доминацијом по сваку цену и без икаквог зазора и уздржавања од цивилних штета и жртви.

У све већем страху од губитка своје привилеговане позиције у свету, свесни да је она добрим делом заснована на рачун и на штету осталих делова човечанства који неће увек допуштати доминацију опадајућег хегемона, САД и њене експозитуре су у положају да све мање бирају средства за одржање тог све анахронијег положаја.¹²

¹² За боље разумевање текућих процеса у променама односа снага у међународним односима, видети брилијантну анализу: Вишеслав Симић (професор – Ел Текнолохико де Монтереј, Мексико), „Од Косова до Сирије: Међународна заједница и територије измењеног суверенитета“, 26. септембар 2013. – 2. међународни семинар о државној управи и политици – ЕГАП – Школа за постдипломске студије о државној управи, 25./26. септембар 2013, Мексико.

Косово је, дакле, само једна од најексплицитнијих метафора за односе снага у свету који тежи све бржим променама, упркос неизмерним средствима уложеним да се свака даља еволуција односа снага заустави и спречи. У недостатку далекосежније стратегије користи се све више импровизација у виду антиципације које иду у сусрет долазећим локалним променама. Тако се бира савезник који има јачу демографску и тржишну перспективу. Штите се монархије, као у арапском свету, док се републикански и лаички режими препуштају исламизму са којим се хвата копча по сваку цену. Војни и други хуманитарни интервенционизам постаје празна флоскула коју јавност, иако и даље инструментализована, све теже може толерисати. Ако се има у виду предвиђање једног од обавештенијих Европљана, Жака Аталија,¹³ о долазећих (али већ присутних, по његовом казивању) 30 година општег и све већег хаоса, где државне институције и њихови извршни органи губе смисао и функцију коју преузимају мафије, финансије, тржиште и други центри моћи, у том случају је Косово и његово најближе окружење управо карикатурални модел тог новодолазећег светског поретка коме име последњег крвожедног императора Астека Монтезуме¹⁴ понајбоље пристаје.

¹³ J. Attali, *Breve histoire de l'avenir*, Paris 2010 (српски превод: *Кратка историја будућности*, Београд 2012).

¹⁴ Монтезума или Моктезума, последњи владар Астека (поч. 16 века), убијен је каменом из руке једног од његових поданика који су протестовали због његове предаје власти шпанским завојевачима. Био је оплакан од стране његових шпанских пријатеља као што доликује, према једној од верзија о смени цивилизација у Мексику на почетку Новог века. Астечка цивилизација позната је по највећем степену свирепости у приношењу, некад на десетине хиљада људи на жртву – често по ритуалу вађења још куцајућег срца рукама жреца из распорених груди ратних заробљеника и других жртава.